

„TIKĖJIMAS padeda nuleisti inkarą, kad pokyčių audros nenublokštų gyvenimo laivelio“

Telšių vyskupas Algirdas Jurevičius yra gerai žinomas kaip dvasininkas, teologas ir Bažnyčios ganytojas. Tačiau už oficialių pareigų ir biografinių faktų slypi kur kas gilesnė jo asmeninė gyvenimo istorija – vaikystės prisiminimai, pašaukimo kelias, išbandymai ir atrastos gyvenimo tiesos. Šiame pokalbyje norisi ne tik prisiliesti prie vyskupo gyvenimo kelio, bet ir geriau suprasti, kas jį vedė į dvasinį pašaukimą, kokie buvo jo svarbiausi sprendimai ir ką jis laiko svarbiausiomis gyvenimo pamokomis. Tai galimybė pažvelgti į vyskupo ALGIRDO JUREVIČIAUS pasaulėžiūrą per asmeninę patirtį – nuo vaikystės iki šiandienos.

Telšių vyskupas Algirdas Jurevičius

Gyvenimas tarp darbo ir nuotykių

Vyskupo vaikystė prabėgo Vievyje, tačiau jis sako, kad gyvenimas buvo lyg kaime. „Daug kas laikė gyvulius, kuriais reikėdavo rūpintis, ruošti pašarą žiemai. Mano namuose senelis neįsivaizdavo gyvenimo be ūkio, todėl turėjome arklį, keletą karvių, kiaulių, vištų. Bandėme auginti ir avis bei triušius. Todėl turėjau ką veikti“, – prisimena jis. Laisvą laiką būsimasis dvasininkas dažnai praleisdavo prie netoliese esančio ežero, su kaimynų vaikais žaisdavo slėpynių, žiemą važinėjosi rogutėmis nuo kalno, o

ir šiaip prisigalvodavo įvairių nuotykių.

Šeimos įtaka ir pirmieji žingsniai

Vyskupas teigia, kad visi – mokytojai, draugai, šeima – prisidėjo prie jo asmenybės formavimosi, nors mokytojų, pasak jo, iš pradžių kažkodėl bijodavęs. „Didžiausią įtaką padarė šeima: iš senelio paveldėjau darbštumą, iš močiutės – pasitikėjimą Dievu“, – prisipažįsta jis. Augęs pas senelius, daugiausiai laiko praleido su jais, todėl nebuvo lankęs vaikų darželio.

Tikėjimas šeimoje užėmė svarbią vietą, ir tai jam tapo natūralu. „Iš pradžių tai dariau dėl to, kad „reikia“, o po to pats pradėjau ieškoti viso to prasmės“, – pasakojo Algirdas Jurevičius. – Mačiau žmonių, kuriems kažko trūksta gyvenime dėl to, kad jie neturi tikėjimo.“

Daug metų vėliau, studijuodamas Vilniuje, sutiko giliai tikinčių žmonių. Gyvenimas sostinėje sutapo su Atgimimo metais, todėl buvo įdomu pasiklausyti ir iš arčiau pasižiūrėti, ką mitinguose kalba žmonės. „Savo akimis mačiau ateistinės sistemos bankrotą. Tai tik patvirtino krikščioniškojo tikėjimo svarbą.“

Muzika kaip pašaukimo pradžia

Pasisukus kalbai apie svajones, vyskupas neslėpė, kad muzika buvo viena iš jo vaikystės aistrų. Tai paveldėjo iš senelio, kuris norėjo išmokti groti akordeonu, tačiau jo svajonė liko neįgyvendinta. „Kai gimė sesuo, senelis nupirko dar vieną akordeoną ir jai. Nors niekas šeimoje nemuzikavo, bet senelio noras muzikuoti buvo didžiulis. Aš ir sesuo tai pasiekėme“, – sako vyskupas. Sesuo baigė Muzikos

akademiją ir iki šiol darbuojasi Bažnyčioje.

Vyskupo pašaukimas į dvasinį gyvenimą taip pat atėjo per muziką. „Vos pramokęs groti, pradėjau šį pomėgį labiau atskleisti Vievio bažnyčioje. Kadangi vargonininkas būdavo ne kiekvieną dieną, tuos tarpus užpildydavau aš“, – pasakojo jis.

Studijuodamas Vilniuje, išgyveno vidinį atsivertimą ir norą nuveikti daugiau dėl Dievo, o artėjant Konservatorijos baigiamiesiems egzaminams, suprato, kad nori savo gyvenimą sieti su tarnyste Bažnyčioje ir pasibeldė į Kauno kunigų seminarijos duris.

Vidinis atsivertimas ir sprendimas tapti kunigu

Algirdo Jurevičiaus sprendimą priimti Bažnyčios tarnystę šeima priėmė be prieštaravimų. „Artimieji ir draugai žvelgė su nuostaba. Tuomet nebuvau „balta varna“, nes į seminarijos pirmąjį kursą įstojo apie penkiasdešimt jaunuolių. Kai tai prisimenu, suprantu, kad šiandien jaunuoliams yra žymiai sunkiau, nes jie yra vienišesni savo apsisprendime, todėl jiems reikia daugiau padrąsinimo ir palaikymo“, – apgailestavo vyskupas.

Kunigų seminarijoje jis jautėsi laimingas, nes galėjo muzikuoti, atlikdamas seminarijos vargonininko tarnystę, padėdamas choro repeticijose. Ta-

Kairėje ir viršuje – Telšių vyskupas Algirdas Jurevičius

Telšių šv. Antano Paduviečio katedra. Danutės Mukienės nuotrauka

čiau antrame ar trečiame kurse išgyveno vidinę krizę, kurią, pasak vyskupo, padėjo įveikti išmintingo kunigo patarimai. „Nuėjau išpažinties ir viską labai atvirai išpasakojau. Kunigo patarimai padėjo nugalėti sunkumus ir toliau tęsti pasiruošimą kunigytei“, – pasakojo dvasininkas.

Dvasinis augimas ir iššūkiai

Didžiulę įtaką jo tikėjimo supratimui turėjo ir Lietuvos kelias į laisvę bei Atgimimas. „Keletą metų prieš įstojimą į Kunigų seminariją kasdien skaitydavau Naująjį Testamentą ir net pasibraukdavau skirtingomis spalvomis mane paveikusias mintis“, – sako vyskupas, pridurdamas, kad tai jam padėjo augti tikėjime.

Paklaustas, ar yra kokios nors viena mintis, kuri jam padeda sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis, vyskupas atsakė: „Vien tik mintis padėti negali, bet mintis visuomet nurodo į gilesnę tikrovę. Prie tokių

(Nukelta į 6 p.)

Telšių vyskupas Algirdas Jurevičius

minčių priskirčiau posakį, kad paukštis gieda net ir ant lūžtančios šakos, nes žino, kad turi sparnus. Man krikščioniškasis tikėjimas ir žinojimas, kad esu Viešpaties rankose, duoda tokius sparnus.“

Kalbant apie gyvenimo išbandymus ir kaip juos įveikė, vyskupas sako: „Visus sunkumus spręsti padeda ramybė, pasitikėjimas, kad Dievas viską išves į gera ir žinojimas, kad Viešpats nesiunčia tokių išbandymų, kurių negalėtum pakelti. Pakėlę išbandymus, iš jų išeiname sustiprinti“, – tikina A. Jurevičius. Taip pat jis mano, kad gyvenimo prasmė yra gyventi dėl kitų, dėl bendruomenės ir suteikti kitiems gyvenimo prasmės skonį, nes, nešdami laimę kitiems, atrandame ją ir patys.

Tikėjimo svarba šiandieniam pasaulyje

Pasak vyskupo, Bažnyčia šiandien susiduria su įvairiais iššūkiais, didelį dėmesį skiria opioms visuomenės problemoms. „Svarbu yra parodyti šeimos gyvenimo grožį, padrašinti žmones nebijoti įsipareigoti ir pasitikėti kitu asmeniu, – pastebi jis. – Vis labiau skverbiasi egoistinis noras gyventi sau ir dėl savęs... Žmonių mažėjimas regionuose ir koncentracija didesniuose miestuose ragina peržiūrėti tradiciškai nusistovėjusias parapijų struktūras ir didesnę dėmesį skirti augančių regionų sielovadai.“

Vyskupas įsitikinęs, kad tikėjimas padeda šiuolaikiniame pasaulyje, kupiname nerimo ir greitų pokyčių. „Jei pasaulis išblaško, tai Bažnyčia sukaučia. Žmogiškai prigimčiai nėra sveiki greiti pokyčiai, nes sukelia papildomo streso. Laikas visuomet parodo, kokie pokyčiai buvo reikalingi, o kurie tik sudrumstė vandenį“, – sako jis, pabrėždamas, kad tikrosios vertybės nesikeičia, tačiau turi būti naujai atrandamos kiekviename laikmetyje. – Krikščioniš-

kasis tikėjimas padeda nuleisti inkarą, kad pokyčių audros nenublokštų gyvenimo laivelio. Inkaras yra krikščioniškos vilties simbolis. Šiais Jubiliejaus metais daug kalbama apie viltį, kuri neapgauna. Sudėti savo viltis ne į pokyčius, bet į Dievą, yra didžiulė pagalba nepsimesti.“

Bažnyčios misija

„Mūsų tikėjimo centre yra Jėzaus Kristaus asmuo, kuris įsteigė Bažnyčią. Tiesos ir prasmės ieškančiam žmogui patarčiau pradėti skaityti Naująjį Testamentą. Pažinimas Jėzaus asmens atveria kelią malonei, kuri atveda ir į Bažnyčią“, – rekomenduoja vyskupas, kalbėdamas apie tai, kaip žmogus gali atrasti prasmę.

Dvasininkas įsitikinęs, kad Bažnyčia turi išlikti arti žmonių, kad ji niekada negali nutolti nuo savo pirminio tikslo. Bažnyčią, pasak vyskupo, Viešpats įsteigė dėl žmonių išgelbėjimo, todėl ją sudaro įvairūs žmonės. „Ankstyvosios Bažnyčios rašytojai palygino Bažnyčios narių įvairumą su žydinčia pieva: joje yra daug įvairių žiedų, augalų ir pilna gyvybės. Aktuali Bažnyčia yra arti žmonių ir juos palydi įvairiose gyvenimo situacijose, telkia bei motyvuoja nesavanaudiškai veiklai. Bažnyčia visuomet žvelgia dvejomis kryptimis: į savo steigėją Viešpatį Jėzų ir į žmones, už kuriuos Viešpats mirė bei prisikėlė“, – apibendrina vyskupas.

Parengė Ernesta Dačkevičienė

Nuotraukos iš laikraščio „Kalvotoji Žemaitija“ archyvo. Fotografai nežinomi.

Straipsnis pirmą kartą paskelbtas 2025 m. kovo 14 d. laikraščio „Kalvotoji Žemaitija“ Nr. 20 (10727). „Žemaičių žemėje“ straipsnis viešinamas, gavus autoriaus sutikimą.